

ἀνακαλύψοντα καὶ τὴν ἐπιστήμην τῆς χημείας. Διότι πραγματικῶς τὸ ζήτημα συνίσταται νὰ κρυσταλλοποιηθῇ ὁ ἄνθραξ, καὶ δυνατόν ποτε νὰ ἀνακαλυφθῇ ὑγρὸν ἱκανὸν νὰ διαλύσῃ τὸ ἐδιάλυτον τοῦτο σῶμα εἰς πάντα τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ ρευστά.—Ἡ διάλυσις αὕτη, ὑποκειμένη εἰς ἐξάτμισιν, ἤθελε σχηματίζει κρυσταλλωμένους ἄνθρακας δηλ. ἀδάμαντας.

Δύναται τις συνήθως νὰ κρυσταλλοποιήσῃ τὰ σώματα διὰ τῆς τήξεως, ἀλλ' ἡ μέθοδος αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸν ἄνθρακα. Ὁ κ. Despretz κατώρθωσεν ἐσχάτως ν' ἀπαλύνῃ καὶ μάλιστα νὰ τήξῃ καὶ ἀτμοποιήσῃ ἄνθρακα εἰς μεγίστην θερμοκρασίαν, προξενουμένην ὑπὸ φυσικῆς πίεσεως· ἀλλ' ὁ ἄνθραξ ἔμεινε μέλας μετὰ τὴν τήξιν. Ἐτι δὲ μᾶλλον ὁ ἀδάμας μεταβάλλεται εἰς ἀνθρακίτην (coke) κατὰ τὰ πειράματα τοῦ κ. Ισκαλαίν. Εἶναι λοιπὸν σχεδὸν βέβαιον ὅτι οἱ ἀδάμαντες, οἱ ὑπάρχοντες εἰς τοὺς κόλπους τῆς γῆς, δὲν ἐσχηματίσθησαν διὰ θερμοκρασίας ὑψίστης. Ἡ γεωλογία δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ῥῶς τι περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν φυσικῶν ἀδαμάντων· διότι οἱ ἄμμοι, ἐν οἷς ἀνευρίσκονται, περιέχουσι πολλὰ ὀρυκτά, προερχόμενα ἐκ διαφόρων ἀρχαίων ἀναμικτῶν πετρωμάτων, καὶ μέχρι τοῦδε δὲν εὗρέθη ἀδάμας εἰς πέτρωμα ἀληθῶς πρωτόγονον, ἐν ᾧ νὰ ἔλαβῃ γένεσιν.

Ὁ κ. Despretz, ὑποβαλὼν τὸν ἄνθρακα εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ηλεκτρικοῦ ἐπινοήσας ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπενεργούντος, ἐπέτυχεν τὸ 1859 τεμάχια ἄνθρακος, θεώμενα διὰ τοῦ μικροσκοπίου διαφανῆ, ἄχρσα, κρυσταλλωμένα, ὡς ὁ ἀδάμας. Δι' αὐτῶν τῶν τεμαχίων τοῦ ἄνθρακος κατώρθωθη νὰ κοπῇ σμάραγδος, ὅστις δὲν κόπεται οὐδὲ καταργάζεται ἄλλως εἰ μὴ διὰ τοῦ ἀδάμαντος. Ὁ κ. Despretz λοιπὸν κατόρθωσε νὰ παραγάγῃ μικροσκοπικοὺς ἀδαμάντας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΩ.

ΦΙΛΑΤΑΤΩ ΜΟΙ ΙΩΑΝΝΗ ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΩ.

I

Ὑπάρχουσι συμφοραὶ τοσοῦτον δεινὰι, τοσοῦτον ἐπαράττουσαι τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ὥστε βεβαίως, εἰς τὸν ἐπιπολαιῶς τὰ πράγματα μελετώντα, δύνανται νὰ κατακλονίσωσι τὸ θαῤῥος ἐπὶ ῥιζωμένον ἐκεῖνο αἶσθημα, ὅπερ ἡ ἡμετέρα ψυχὴ ἐμφυτον ἐν ἑαυτῇ φέρει, τὴν ὑπαρξιν τοῦτέστι τῆς Θείας Προνοίας. Ὅταν ὅμως ἐπέρχονται ἡ ἢ ἐν τοιαύταις συμφοραῖς, ἡ καρδία μας ἐξανίσταται ἐναντίον τῆς ἀνωμαλίας ἥ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἀδικίας ταύτης, τῇ τὰ γῆνα κυβερνώσης.

Ἐρωτῶμεν ἤδη, τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ εἰς ποῖον μᾶς ἐξεγείρει ἐναντίον τοῦ διηνεκοῦς, καίτοι ἀδίκου, νόμου τῆς φύσεως; Ὁ ἄνθρωπος ἐγκλείει ἐμφυτον ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὴν ἰδέαν ὑψηλῆς τινος τελειότητος, υπερτάτης τινὸς ἀτελειότητος εὐδαιμονίας, ἐντελοῦς ἠθικῆς ἀρμονίας, ἥτις, εὐρισκομένη εἰς ἀέναντον σύγχρουν ἐν τῇ πολυδακρύτῳ ταύτῃ κοιλιάδι, καταθυβίζει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς καρδιοδόρον θλίψιν καὶ ἀποτρόπαιον καθιστᾷ τὸν βίον αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐρωτῶμεν, τίς ἐνέχουσιν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν τὸ ἀρχέτυπον, τὸ ἰδεῶδες ἐκεῖνο τῆς τελειότητος καὶ πανευδαιμονίας, τὴν ἠθικὴν ταύτην ἀρμονίαν;

Ἀναμφισβήτως οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὁ σχεδιάσας καὶ δημιουργήσας τὸ θαυμάσιον τοῦτο πλάσμα, ὅπερ καλεῖται σῶμπαν. Ἡ ἐντελής αὕτη ἰδέα, ἣν σχηματίζομεν περὶ ὑπάτου δικαιοσύνης, καὶ ἀπείρου εὐδαιμονίας, εἶναι ἀκριβῶς ἡ λανθάνουσα πηγὴ, κατὰ τὸν ἐπιφανῆ Aimé Martin, ἡ ἐξεγείρουσα ἡμᾶς κατὰ τῆς δυσφορήτου ἡμῶν καταστάσεως. Αὕτη αὕτη ὅθεν ἡ ἰδέα συνιγορεῖ περὶ μυστηριώδους τινὸς Προνοίας, εἶναι, ὡς εἰπεῖν, ἐναπόθεμα, ἀρεαδῶν, ἐπαγγελία ὑπερβεβαίου μακρυότητος, ἥτις ἀναμέ-

νει ἡμᾶς εἰς ὑψηλότεραν μέλλουσιν τύχην· αἱ ἰδοὺ μία τῶν θείων ἐκείνων ἀκρίνων, ἐν τῷ μίσῳ τοῦ σκότους τῆς ὑλιθερίας ταύτης κοιλάδος, καταυγάζουσα καὶ ὑποστηρίζουσα ἡμᾶς, ὥσπερ ἡ φωτεινὴ στήλη, ἥ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦς Ἑβραίους καθοδηγήσασα, ὅτε ὤδουν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Εἰρήνην καὶ ἀνάπαυσιν ἔβαλλε νὰ εὕρῃ ὁ περιούσιος λαὸς εἰς τὴν πρὸς ἡν διευθύνετο χώραν, εἰρήνην καὶ ἀνάπαυσιν μέλλει ἡ ἀνθρωπότης· νὰ ἀνέυρῃ εἰς τὴν δευτέραν τύχην τῆς, ἥ· τινος τὴν προαίσθησιν καὶ τὰς μυροφόρους αὔρας προγινώσκει καὶ ἀναπνέει ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ.

Ἰδοὺ λοιπόν, γλυκύτατέ μοι φίλε, πᾶς καὶ ἐκ τῶν φρικωδεστέρων συμφορῶν, αἵτινες τοσοῦτον ἀκνωθῶδη καὶ σκληρὰν καθιστῶσιν ἡμῖν τὴν τρίδον τοῦ βίου, προκύπτει, ὡς ἀπὸ τοῦ χάους ἡ πλάσις, ἡ παρήγορος ἰδέα τῆς ὅσον ἀγαθοεργοῦ, τοσοῦτον μυστηριώδους Προνοίας. Καὶ αὕτῃ αὕτῃ ἡ ἀπόλειψις μητρὸς, καὶ μητρὸς, φίλε, οἷα ὑπῆρξεν ἡ ὑμετέρα, εἶναι μία τῶν συμφορῶν ἐκείνων, ἧς ὁ Πλάστης· ἐδωρήσατο, οὕτως· εἰπεῖν, τῷ ἀνθρώπῳ, ὅπως οὗτος, κατασπαρτασμένης τῆς ψυχῆς· αὐτοῦ, ὁπασπᾷ αὐτὸν τῶν ἐφγμέρων καὶ ματαίων τοῦ βίου ἀσχελιῶν, καὶ τὸν προσελκύῃ πρὸς ἑαυτὸν.—Ἡ μήτηρ ἀναμφιλέκτως· ἐστὶν ὁ ἐξ οὐρανοῦ παμφθὴς ἀγγελος, ἵνα παραμυθῇ, καὶ πραύνη, ἐπὶ τινα χρόνον τὰ τῆς ψυχῆς ἄλγῃ· εἴτα δὲ, ἐγκαταλείπουσα ἡμᾶς, ἀρωματίζει τὸ λοιπὸν τοῦ βίου δι' εὐσεμίας καὶ ἀναμνήσεως γλυκυτάτης στοργῆς τῶν θεῶν καὶ ἀγνῶν αἰσθημάτων, δι' ὧν ἐπεσπᾷ καὶ περιέβαλλε τὴν ὑπαρξίν μας.—Ὁ ἀγγελος ἐκεῖνος ὁρσεῖται νὰ ἐγκαταλείψῃ ὅσον τάχος τὴν φρικώδη ταύτην διαμονήν, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ζωοδότου.—Καὶ τοιαύτη τις ἦν ἡ μήτηρ σου, ἡν ὁ Πλάστης ἐπέσπευσε νὰ προσκαλέσῃ παρ' αὐτῇ. Τὰ ἐπιζηλᾷ αὐτῆς πλεονεκτήματα, ἡ εὐγενῆς καρδία, τὸ ἀξίεραστον καὶ ἀφελὲς τῶν τρόπων, ὁ διακαὴς αὐτῆς ἐ-

ρως πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑψηλόν, ἡ οὐρανία ἐπὶ τέλους ψυχὴ τῆς ἔσται· ὁ πάμφωτος ἀστήρ, ὁ ποδηγετήσων τὸ στάδιον τοῦ βίου σου, ἡ ἀνεξάντλητος παραμυθία, τὸ μυστηριώδες ἐγκόλπιον τῆς ἐπιγίλου πορείας σου.

II

Ἡ ψυχὴ, κατερχομένη ἐκ τῆς οὐρανίας κῦτῆς πατρίδος, συνεκώμισεν ἴσως ἐκ τῆς αἰθίδου ἐκείνης πηγῆς πάσης ὑπάρξεως, ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Θεοῦ, τὴν ἰδέαν ταύτην τῆς πανευδαιμονίας, τῆς ἀθροῦσθαι γαλήνης, τὴν ἀκτινοβόλον καλλονήν, τὴν ἐλπίδα ἐκείνην, ἥτις, κατὰ τὸν θεόπνευστον Ἀγιώτερον, ἐνισχύει τὸ ἀποθαρρύνειν πνεῦμα, καὶ ἥτις δὲν θά μᾶς ἐγκαταλείψῃ, ὡς λέγει, εἰς τὸν οἰκτρὸν τοῦτον κόσμον.

Ma tu m'attendi e lo spirito lasso
Conforta e ciba di speranza buona
Ch'io non ti lasserò nel mondo basso.

Αὕτη ἐστὶν ἡ θεσπέσια ἐκείνη ἐνόρασις, παριστανομένη ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς εὐειδεστάτης Βεατρίκης, ἥτις, ἐπιπλήττουσα τὸν Ποιητὴν τῆς ὡς παρεκτραπέντα μετὰ τὸν θάνατόν τῆς τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν αὕτη τῷ ἐχάραξε, χάριν κενῶν καὶ ἀπατηλῶν φαντασμάτων,

Che nulla promission rendono in terra,

τῷ λέγει· Ἐν ὅσῳ τὴν νεκράν σου καρδίαν πρὸς με προσέιχες· καὶ ἐξ ἐμοῦ ἄπασαν τὴν μακαριότητά σου ἀνεζήταες, σὲ διηύθυνα εἰς ἐνδοξον τέρμα, εἰς ὑψηλὸν σκοπὸν· πλὴν ἡ ἐνόρασις αὕτη ἀπεκρύβη τῶν ὀφθαλμῶν σου, καὶ ἰδοὺ σὺ δυστυχής·.

Ἐκτός τούτου ἐλέπομεν ὅτι ὁπότεν δυστυχία τις φρικώδης, ἀνεπανόρθωτος καταπλήσῃ, καταρρηγνύῃ καὶ ἀνατρέπῃ εὐγενῆ καὶ ἐκλεκτὴν καρδίαν, τότε ἡ καρδία ἐκείνη καθίσταται, οὕτως εἰπεῖν, θεία, ἐξαγιάζεται καὶ καλλιεργεῖται. Οὐδὲ σιβίστοτερον, ὑψηλότερον, λέγει ἡ δαιμονία Στάελ, ἡ τὸ βλέπειν ψυχὴν εὐγενῆ, παλαιούσαν πρὸς ἀνήμεστον συμφορὰν, μάλιστα δὲ σὺ·

δὲν θέαμα συγκίνητιν ἰώτερον καὶ λαμπρότερον ἢ νὰ θεωρῇ τις πολὺν καὶ κατάλευκον κόμην, ψυχὴν ἀθάνατον, συμπλεκομένην μετὰ τῆς ἀτυχίας. Ἀγίζεται λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς συμφορᾶς, περικρατεῖ τὸν χαμερπὲν παθόν, ἡ δὲ καρδία ἀνοίγεται εἰς ἀγνώστους κόσμους καὶ τὸ μυστήριον τοῦ μέλλοντος προορισμοῦ ἀποκαλύπτεται.

Ὁ ἱστὸς τοῦ βίου ἐξυφάνθη ὑπὸ εὐαριθμίῳ ἀνθέων, τὸ πλεῖστον δὲ τῶν κεντημάτων του ἀποτελοῦσιν αἱ ποικίλαι δυστυχίαι, αἵτινες ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μᾶς καταθλίβουσιν. Ὁ ἱστὸς τοῦ βίου μοιάζει τῇ περικαλλεῖ ἐκείνῳ σφῷ, ὃν περ ἡ Ἑλένη εἰς τὴν Τρωάδα ἐξύφαινε καὶ ἐν αὐτῷ ἀπεικόνιζε τὰς χρόνιους τλαιπωρίας, τὰς μάχας, καὶ τὰς σφαγὰς, ἃς περ χάριν τῆς καλλονῆς τῆς ὑπέφερον ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Τρῶες. Ὁ ἡμέτερος βίος εἶνε δυστυχία, ἀλλὰ δυστυχία, ἥτις προσκτάται τὸ ὠραῖον, τὸ τέλειον ἔκεινο, τὴν αἰδίον ἐκείνην μακχρίτητα, ἣν ἀναμυρλέκτως μέλλει νὰ ἀπολαύσῃ ἡ ἡμετέρα ψυχὴ.

Χ α τ ρ ς.

Α. Τ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Σ. ΜΑΡΓΑΡΗ

Ἀσμένως καταχωρίζομεν εἰς τὰς στήλας τοῦ Ζακείσιου Ἀνθῶνος τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ φίλου καὶ συμπόλιτου ἡμῶν Σπυρίδωνος Μάργαρη, ἀνδρείως ἀγωνιζομένου ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων τοῦ Πίνδου ὀρέωντος, ἀπελευθερωσιν τῶν δούλων ἰδελφῶν μας. Ὁ ριθείς Σπυρίδων εἶνε ἀδελφὸς τῶν γνωστῶν τῇ μετέτερα κοινῇ, Κ.Κ.Ι. Μάργαρη ἰατροῦ καὶ ἱεροῦ Μάργαρη καὶ υἱὸς τοῦ Λαμπρινοῦ, τοῦ κατὰ τὴν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα διακριθέντος εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐν πολλαῖς ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Σάντον παρεμβάνοντος

νυαχίαις, ὡς μαρτυροῦν πολλὰ ἰδιωτικά αὐτοῦ ἐγγράφα, τοιζόμενα παρὰ τῇ ἀξιοτίμῳ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ. Ὁ μακαρίτης Λαμπρινὸς Μάργαρης ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ κατὰ τὸ ἔτος 1790, νέος δ' ἔτι ὢν, μετέβη εἰς Μυτιλήνην, ἐνθα ἐγκατεστάθη ὡς προξενικὸς πράκτωρ Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσσίας. Ἀλλ' ἅμα τῷ ἤχῳ τῆς ἐθνεγερτηρίου τῶν 21 σάλπιγγος ὁ Λαμπρινὸς Μάργαρης, τοῦ ὁποίου τὴν καρδίαν θερμαίνεν ἀγνὸν πρὸς τὴν πατρίδα αἴσθημα, ἐγκαταλιπὼν τὴν ἐπίζηλον ἐκείνην θέσιν, ἐτρεξεν ὅπως ἀγωνισθῇ ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος πλοίαρχου, καθὼ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀσχοληθεὶς περὶ τὰ ναυτικά, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τυγχάνοντος πλοίαρχου. Τοὺς ἀγῶνάς του δὲ ταύτους ἀναγνώρισεν ἡ Ἑλληνικὴ κίβερνσις ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ παρασκήμου τοῦ Σωτήρος, πλὴν ὁ μετρίοφρων γέρονς δὲν ἀπεδέξατο αὐτὸ, ἀρκοῦσαν ἱκανοποίησιν νομίζων τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἐξεπλήρωσεν εἰλικρινῶς τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα ἅγιον καθῆκον, εὐχόμενος συνάμα ὅπως, ὡς ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ εὑρηται, γνωρίσουν τὰ παιδιὰ μου ὅτι κατεῖκαμα διὰ τὴν Πατρίδα καὶ ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα μου. Καὶ ὅντως ἡ εὐχὴ τοῦ σεβασμίου γέροντος ἐκπληροῦται, καὶ ἤδη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἱπταμένη εἰς τοὺς αἰθέρας, ἀγάλλεται καὶ θεωρῶσα τὴν ἀνδρίαν προσφιλοῦς υἱοῦ, κατὰ γράμμα ἐκπληροῦντος τὴν ἱερὰν θέλησιν αὐτοῦ καὶ τοῦ ὁποίου τὰ φιλελευθέρων αἰσθήματα τοσαύτην ὁμοιότητα ἔχουσιν πρὸς τὰ ἑαυτοῦ ὅ μὲν ἐγκτελίπει θέσιν ἐπίζηλον εἰς Μυτιλήνην, ὁ δὲ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐν ᾗ διὰ τὴν ἀρκῶς διέμενε μετὰ τοῦ ἐτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Δημητρίου ὁ μὲν ἐτάχθη ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Σάντου, ὁ δὲ ὑπὸ τὴν τοῦ Βαλέντζα. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπεθύμει ὁ Σπυρίδων νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς τοῦ πατρὸς του φιλελευθέρους βουλὰς, ὥστε, παῖς ἐτι, κατὰ τὸ 1870 ἔδραμεν εἰς Γαλλίαν, τὴν ἑδρὰν ἐκείνην τοῦ νέου πολιτισμοῦ, τὴν, κατὰ τὸν διάσημον Οὐγκώ, καρδίαν τοῦ κόσμου, καὶ ἐπολέ-